

teoretisk kan siges derimod — og jeg indrømmer, at der kan rettes vægtige teoretiske Angreb mod denne Beskatning —, rummer den praktisk taget meget væsentlige Fordele, idet for det første mange smaa Beløb blive ramte paa den Maade, som uundgaeligt vilde forsvinde, hvis de skulde rammes hos Oppebærerne, hos hvem de ikke kunde kontrolleres. Dernæst vilde de Beløb, der oplægges i Reservefond o. desl., ellers forsvinde som Skatteobjekter. Dette er i alt Fald to praktiske Grunde, som have stor Vægt. Om jeg end maa indrømme, at der kan være teoretiske Grunde i Massevis at indvende derimod, tror jeg dog paa ingen Maade, at den hele Foranstaltning er hverken uhørt eller saa ganske urimelig, som man vil gøre den til. Jeg anser denne Beskatning, som sagt, for en væsentlig Fordel. Men det vilde føre alt for vidt at komme ind paa dette eller paa den store Skattevolte, da man gik til Afskaffelse i Stedet for Overførelse af de direkte Skatter. Jeg har i sin Tid saa udførlig udtalt mig om den Sag, den Gang vi debatterede det Forslag, der kom fra Skattekommissionen, at jeg ikke skal komme tilbage hertil nu. Kun skal jeg understrege, at jeg anser denne Grundforandring, der er foregaaet med Skattelovene, siden de første Gang kom frem her, for at være et stort og væsentligt Fremskridt.

Dernæst er det en Forbedring af Beskatningen, at Formueskatten er kommen højere op end før. Procenten var 0,3 pro mille i de Reedtz-Thottske Forslag, 0,5 i Skattekommissionen, og nu er man endelig naaet til 0,6 pro mille. Det er jo Maalet for den moderne Beskatning at skelne mellem Indtægterne. Det kommer ikke alene an paa Indtægterne, men paa de Kilder, de flyde af. Her have vi ikke skelnet meget. Vi have kun taget det store praktiske Skel, personligt Arbejde og Bedrift eller Formue. Maaden at ramme Indtægter, som flyde af Formue, fremfor Indtægter, som flyde af personligt Arbejde, kan dels være den at sætte Procenten op for de første Indtægter, dels at ramme Formuen særligt. Jeg tror, det sidste er en god og demokratisk Vej at slaa ind paa. Denne Glæde burde ogsaa deles af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), idet dette, som saa meget andet af, hvad jeg har fremhævet, maa være Ting, der ogsaa fra hans Side set maa være rosværdige.

Endvidere skete der den store Foran-

dring med Skattelovene i Skattekommissionen til det bedre, at man gik til Indførelse af den stigende Skala, som jeg allerede har fremhævet. Jeg er ikke ubetinget en Beundrer af den Skala, her er foreslaaet. Det er let at finde Skalaer, som ere bedre. Den Rateskala, som Landstinget har foreslaaet, vil jeg, naar jeg ser bort fra Satsene — de ere efter min Mening for lave — anse for mere rationel, men saaledes, som det nu en Gang er, er det et stort Fremskridt. Jeg skal ogsaa erindre om, at Procenten kommer op fra den faste $1\frac{1}{4}$ i det Reedtz-Thottske Forslag til at bevæge sig fra 1,3 til 2,5. Endvidere er Fradragene i den skattepligtige Indkomst væsentligt forhøjede, nemlig fra 600, 500 og 400 efter de oprindelige Forslag til 800, 700 og 600, — alt efter Stedet, hvor vedkommende Ejendom er.

En almindeligere Ting, jeg maa fremhæve med stor Paaskønnelse særlig vedrørende Forhandlingerne i Vinter, er, at det er lykkedes Flertallet saa godt at hævde Folketingets Standpunkt ved Forholdet mellem Ejendomsskylden og Formue- og Indkomstskatten. Ejendomsskylden er en Skat, jeg principielt maa være en Modstander af, men jeg maa indrømme, at den er bedre end Hartkornsskatterne, og derfor stemmer jeg for den. Det er klart, at Ejendomsskylden er en Dobbeltbeskatning og at den ikke er en Skat efter Skatteevnen, idet Gælden ikke fradrages. Paa Grund af denne Skattens Karakter som ikke følgende Skatteevnen, hvilket Formue- og Indkomstskatten gør, har man altid her i Folketinget, lige siden Forslaget om Ejendomsskylden kom frem, været ivrig for at holde Ejendomsskylden saa langt nede som muligt og faa Formue- og Indkomstskatten saa højt op som muligt. Herom stod Striden heftigt i Fællesudvalget i Foraaret 1901, Som det maaske vil erindres af en Del, var det daværende Landstings Højreflertals Standpunkt dette: halvt og halvt, 5 pCt. paa Ejendomsskylden og 5 paa Formue- og Indtægt. Folketingets Repræsentanter gik efter megen Tøven som det alleryderste Tilbud ned til 4 paa Ejendomsskylden og $6\frac{1}{2}$ paa Formue og Indtægt. Sammenligner man det Resultat, som her er naaet, 4 Mill. paa Ejendomsskylden og 9 Mill. paa Formue og Indtægt, maa det indrømmes, at paa dette Punkt er Folketingets principielle Standpunkt værget med stort Held, og jeg maa anse det for at være ubetinget en Fordel fra dette Tings Standpunkt set, at man har naaet dette Resultat.